

Brett Hoffmann

ZÁVOD SE SMRTÍ

FRAGMENT

Brett Hoffmann

Závod se smrtí

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Brett Hoffmann
Závod se smrtí – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ZÁVOD SE SMRTÍ

Brett Hoffmann

 FRAGMENT

*Mým italským přátelům, rodině Schiavo a rodině Sartori
Grazie mille*

23. května 2003 – Nice, Francie

„Podívejte se! To je fantastické!“ vykřikl Marcel Ganet. „Dnes mi bo-hové opravdu přejí.“

„Není třeba křičet,“ odvětil pilot a poklepal si při tom prstem na sluchátka na uších. „Musím je mít pořád zapnuté, abych slyšel věž.“

Marcel si ho nevšímal. Nevnímal ani ohlušující řev dlouhých listů vrtule, které mu rotovaly nad hlavou, když malý vrtulník stoupal výš k jasné obloze. Chvilí poté, co se odlepili od země, se už vznášeli nad jiskřivě azurovými vodami Středozemního moře, a jak stoupali, otevřel se jim výhled na pobřeží až k ruinám hradu na mysu. Marcel pohledem přejížděl známá místa v krajině a liboval si, jak málo je mlžného oparu. Nebylo horko, ale sluneční svit se rozléval po celé ob-loze a oblázkové pláže rozprostírající se před luxusními hotely na An-dělské promenádě se už pomalu zalidňovaly. Světlo bylo téměř ideální a Marcelovy prsty dychtivě svíraly fotoaparát.

Urazili patnáct kilometrů podél pobřeží, až se pod nimi objevil malý, ale přesto působivý přístav slavného monackého knížectví. Marcel sáhl do velké brašny pod sedačkou a vyndal obrovský teleob-jektiv. Nasadil ho na tělo svého nikonu a vložil film, aby byl připrave-ný na vhodný okamžik.

„Lette pomalu,“ požádal pilota, který jen mrzutě kývl a nasměro-val helikoptéru zpět k pobřeží. Pak zkontroloval bezpečnostní pásy a dovolil Marcelovi otevřít boční dveře, které sklouzly dozadu a za-padly do příslušné pozice.

Hledáček zaplnila zelená měděná střecha a barokní dekorace casina v Monte Carlu a Marcel vesele mačkal spoušť s vědomím, že každý snímek je jasný a ostrý. Pak nafotil pár detailů hotelu Grand, toho betonového monstra vyčnívajícího nad mořem, které bylo na tolika záběrech z Grand Prix. Do týdne se tu na své cestě dolů od casina budou stroje za miliony dolarů muset vypořádat s ostrou zatáčkou před hlavním vchodem, než vyrazí závratnou rychlostí do tunelu vedoucího pod obytným křídlem a pod hotelovým casinem.

Pilot se trpělivě vznášel nad turistickými lákadly, pak se pomalu vydal podél pobřeží zpět směrem k Andělské promenádě. Marcel pořádal fotil, nejdříve širokoúhlé snímky impozantních starých hotelů podél táhlého oblouku pobřeží, pak větší detaily oblázkových pláží v naději, že vyfotí třeba ženu opalující se bez podprsenky, kterou by pak mohl dát na některou ze svých pohlednic. Takové se vždycky lépe prodávaly.

Když se přiblížili k letišti, které se táhlo až do vod zátoky, navedl pilot helikoptéru podle instrukcí z věže dál od pobřeží. Zatímco čekali na povolení k přistání, vystoupali výš a vznášeli se nad letištem. Marcel fotil dál. Otočil se na sedadle, aby mohl udělat pár snímků samotného letiště. Byl to působivý pohled: budovy terminálů, letadla ozářená sluncem a dlouhá ranvej ze tří stran dramaticky obklopená modrou vodou. Chystal se fotky nabídnout vedení letiště.

„Musíme dát přednost jednomu speciálu,“ zapraskal nakřáplý hlas pilota Marcelovi v uších.

„Jakému?“

„Malému soukromému tryskáči. Jakmile přistane, odstartuje ještě jeden komerční let, pak dvě helikoptéry a pak jsme na řadě, dobře?“

„Jistě, žádný problém.“

Marcel rád zůstal nahoře, s dveřmi otevřenými do vanoucího větru a velkou brašnou plnou fotoaparátů pod nohama. Podíval se ven, jestli zahlédne blížící se letadlo. Pak dostal nápad. Z boční kapsy brašny vytáhl svůj poslední přírůstek, digitální kameru. Tak působivá sekvence jako luxusní tryskáč přistávající hned vedle moře s krásnou Nice na pozadí určitě někoho zaujme, možná správu letiště, městské zastupitele, vlastníka dotyčného letadla. Někdo za něj určitě zaplatí.

„Antoine, mohli bychom letět výš?“ zavolal. „Chtěl bych shora natočit, jak to letadlo přistane.“

Pilot se na něj nesouhlasně podíval, ale rychle si vyžádal povolení z věže. O vteřinu později začali stoupat o dalších padesát metrů a pilot otočil helikoptéru tak, aby měl fotograf volný výhled směrem na východ.

„Tamhle,“ řekl a ukázal Marcelovi před nosem na oblohu. Jeho zkušené oko rozeznalo malou tečku, letadlo blížící se ze zhruba kilometrové vzdálenosti. Marcel zapnul kameru a na okamžik zavzpomínal na svou malou dceru, jejíž příjezd domů z nemocnice zabíral na disku kamery prvních deset minut. Při myšlence na ni se usmál, pak odklopil LCD displej a snažil se přístroj zaostřit na klesající letadlo. Při maximálním stodvacetinásobném přiblížení byl obraz sice zrnitý, ale jak se tryskáč blížil, dostával rychle jasné kontury a Marcel věděl, že brzy zaostří i elegantní pobřeží v pozadí.

Zářící stroj s plně vysunutými klapkami a podvozkem jednou zakolísal, jak ho pilot srovnával do roviny s přistávací dráhou. Vzduch za motory se chvěl žárem a Marcel doufal, že i ze své pozice dokáže zachytit dramatický oblak šedého kouře, až se gumové pneumatiky střetnou s asfaltem.

Ani ne sto metrů nad vodou a dvě stě metrů od přistávací dráhy sebou malé letadlo najednou trhlo. O zlomek vteřiny později z trupu vyšlehl zlověstný záblesk rudého plamene a rozerval letadlo na dvě části. V oblaku hustého černého dýmu a drobných součástek se motory a ocas zřítily téměř vertikálně do Středozemního moře, kde se z čisté vody zvedly vlny a oblaka páry. Křídla spolu s hořící přední částí letadla, v níž ještě stále byli pasažéři – nebo spíše to, co z nich zbylo – udělaly ve vzduchu několik otoček a dopadly na zem jen pár metrů od ranveje. Zbytky tryskáče se po srážce s betonem za ohlušujícího rachotu rozpadly na malé kousky. Za pár vteřin bylo po všem.

Helikoptéra se stále vznášela nad místem neštěstí. Marcel Ganet seděl jako opařený a nemohl odvrátit oči od té hrůzy. Na videokameru, kterou měl v rukou a která stále nahrávala, docela zapomněl. Nevnímal ani tlakovou vlnu šířící se po první explozi. Pilot na ni ale rychle zareagoval a udržel vrtulník v klidu. Oba bezmocně hleděli dolů na letiště, kde se ke zdevastovanému tryskáči hnala vozidla zá-

chranářů, zatímco místní pozemní personál moudře utíkal opačným směrem. Marcelovi zněl v uších těžký dech pilota a uvědomil si, že i on sám zprudka lape po dechu.

„Do prdele!“ bylo to jediné, co dokázal říct.

„Jo, přesně,“ zapraskal ve sluchátkách hlas pilota. „Natáčejte dál.“

Marcel sebou trhl, jako by do něj uhodilo. Třesoucí se rukou namířil kameru na děsivý výjev pod nimi a nahlas si nadával. „Jak jsem jen mohl být tak hloupý? Nemůžu uvěřit, že jsem na tu kameru zapomněl.“

„Řekl bych, že proto děláte turistiku, a ne novinářinu.“

Marcel se levou rukou silně plácl přes stehno. „Taková škoda! Vsa-
dím se, že mi to celé uteklo.“

„Tím se netrapte,“ odvětil zasmušile pilot. „Jen děkujte Bohu, že jste nebyl na palubě.“ Pak na chvíli sundal ruku z kniplu, aby mohl ukázat na Marcelovu kameru. „A věřte mi, že tam máte poklad.“

1

8. září 2003 – Milán, Itálie

Dva muži stáli u velkého okna v moderní kancelářské budově a dívali se na náměstí šest pater pod nimi. Uvnitř bylo příjemně a šero. Venku se ale silnice i květinové záhony, které je oddělovaly, dusily pod žhavým letním sluncem. Bylo to ošklivé náměstí, jaké se v centru Milána běžně nevidí. Předimenzované reklamní poutače na průčelích mnoha domů jen zdůrazňovaly nedostatek jeho kouzla. Bylo též velmi rušné, jelikož se na něm střetávalo osm ulic vedoucích do všech směrů. I dnes, kdy se město teprve navracelo k normálnímu životu po každoročním dovolenkovém exodu obyvatel, na Piazzale Loreto chaoticky proudila auta a do vlhkého vzduchu unikaly zplodiny z motorů.

„Víte, Jacku,“ prohodil starší z obou mužů, „že se právě díváte na dějiště historických událostí?“

Giorgio Borboli pocházel z Benátek, ale studoval i ve Velké Británii, takže jeho angličtina byla téměř bezchybná, ačkoli většinou příliš zdůrazňoval samohlásky. Měl na sobě skvěle padnoucí oblek, který dobře skrýval kila navíc okolo pasu, a ačkoli na tváři už měl nějaké vrásky, na šedesátníka vypadal velmi mladě, což vynikalo zejména v kontrastu s jeho hustými šedivými vlasy.

„Skutečně?“ zeptal se Jack Rogers a očima znovu přelétl zcela nezajímavý výhled. Přemýšlel, co mu uniklo. Když Jack překročil třicítku, znovu objevil potěšení ze zdravého a silného těla. Díky rokům pravidelného cvičení měl postavu, za kterou se ženy otáčely. Při svých stoosmdesáti centimetrech byl o dobrých deset centimetrů vyšší než jeho klient.

„Opravdu,“ odpověděl Borboli. „Když byla v roce 1944 těla Mussoliniho a jeho milenky po popravě převezena zpět do Milána, vystavili je davům na odív právě zde, na Piazzale Loreto. Možná jste ty slavné fotografie viděl?“

„To bylo tady?“

Jack si vzpomněl na podivnou fascinaci, kterou jako kluk pocítil, když prvně spatřil černobílé fotky italského vůdce s jeho milenkou, jak visí hlavou dolů před jásajícím davem.

„Od té doby se náměstí samozřejmě hodně změnilo,“ řekl Borboli. „Ale stalo se to tady.“

„Pro italský lid to musel být šťastný den,“ prohodil Jack.

Borboli jen pokrčil rameny a zvedl obočí. „Bylo i mnoho takových, včetně některých členů mé vlastní rodiny, kteří všeobecné veselí tak docela nesdíleli. Jim by stačilo skoncovat s válkou a s Němci, ale Mussoliniho by bývali rádi udrželi u moci. Ale to už je dnes historie. Díky Bohu, přežili jsme a vede se nám dobře.“

Odvrátil se od okna a přešel zpět ke čtveřici pohodlných křesílek stojících u čtvercového stolku.

„Pamatujete si, Jacku, kdy jsme se poprvé setkali,“ oslovil ho Borboli, když se sehnul ke stolku pro sklenici vody.

„To muselo být tak před deseti lety, Giorgio. Když jsem ještě pracoval v Londýně pro Deutsche Bank. Tak dva roky před tím, než jsem se odstěhoval do Spojených států.“

„Bylo mi jasné, že si na Wall Street povedete dobře,“ řekl starší muž. „Ale musím říct, že jsem poněkud zklamán vaším současným přízvukem.“

Jack se pousmál. „Člověk musí mluvit takhle, když se chce domluvit v New Yorku. Většina tamních lidí si myslí, že mám osobitý britský přízvuk. Když jsem ale v Londýně, většinou poznají, že pocházím z Austrálie. Ale moje rodina v Sydney má za to, že huhňám jako typický Američan. Asi záleží, na co jste zvyklí.“

„Dnes už máte vlastní firmu. Unavilo vás snad pracovat pro někoho jiného?“

„Trochu, ale hlavně jsem chtěl rozšířit své pracovní obzory. Ve velkých firmách se člověk musí specializovat na jednu oblast. Já potřebuji změnu, aby mě to bavilo.“

„A kde jste potkal svou partnerku? Je skutečně okouzlující.“

„V New Yorku jsme pracovali pro stejnou investiční banku. S tou firmou to byl vlastně její nápad.“

„Jsem si jistý, že budete úspěšní. Vždyť jste si vybral za společnici Benátčanku.“

Jack se umál. „Je to Australanka stejně jako já. A je na to hrdá. Její rodiče byli Italové, ale z kraje Veneto pocházel jen její otec.“

Borboli jen přátelsky mávl rukou. „Ale! Jako by se snad její italské kořeny daly zapřít...“

Tiše se zasmáli a otočili se směrem ke dveřím, kterými právě vcházela žena, o níž mluvili. Stella Sartori byla vysoká, měla krásnou postavu a rovné tmavé vlasy po ramena, které se pod halogenovými zářivkami jen leskly. Krátkou béžovou sukni měla staženou tenkým páskem a jednoduchá bílá blůzka rozepnutá u krku dávala vyniknout jemnému zlatému řetízku. Dlouhé nohy měla krásně opálené, přesto nejvýraznější zůstávala její tvář. Velké oči a smyslná ústa totiž většinou zcela postačily k tomu, aby upoutala a zneklidnila většinu mužů.

„Dovolte mi to shrnout,“ řekla, když se znovu usazovali do křesle. „Skupina Aretino je největším klientem banky Borboli. Vaše obchodní vztahy trvají už několik generací a úspěch vaší banky byl vždy spojen s úspěchem rodiny Aretino.“

„Když byl v sedmnáctém století jeden z Aretinů benátským dóžetem,“ vyprávěl Giorgio Borboli, „byli jsme jeho nejbližšími poradci a spojenci. A dnes, na začátku nového milénia, stále zůstáváme jejich nejdůvěryhodnějším zdrojem prostředků.“

„Ale dnes,“ pokračovala Stella, „je skupina Aretino velkou, diverzifikovanou společností. Bílé zboží, výroba nábytku, zpracování a prodej potravin, součástky do aut a čisticí prostředky. Dokonce snad i vinařství, myslím.“

„A také tým formule jedna,“ poznamenal vážným tónem Borboli.

„Který letos skupina vlastní už druhým rokem, nepletu-li se?“

Při zmínce o týmu vypadal starší muž celý nesvůj. „Ano, tohle je jejich druhá sezona.“

„A z velké většiny je financován vaší bankou?“

„Ano. Italská ekonomika už dva tři roky stagnuje. Mnoho společností skupiny Aretino se potácí na hranici ziskovosti. Hrabě si myslel,

že vlastní tým formule jedna by pomohl zvýšit celosvětové renomé skupiny a otevřít jí cesty na nové trhy.“

„Řekl bych,“ konstatoval neutrálním tónem Jack, „že jiné banky by skupině takovou půjčku pravděpodobně neposkytly.“

Borbolioho tvář dostala bolestný výraz. „Možná ne. Hrabě Aretino samozřejmě spolupracuje i s jinými bankami. My sami nejsme dost velcí na to, abychom pokryli veškeré jeho současné potřeby. Ale musíte porozumět jedinečnosti našeho vztahu. Není jednoduché mu něco odmítnout. Staletí vzájemné důvěry a rentability udaly našim obchodům tón. Počáteční vydání se zdála rozumná.“

„Ale trápí vás to Giorgio, nebo ne?“

„Ano, Jacku, ten tým formule jedna mi dělá starosti. Ukázalo se, že jde o bezednou studnu. Ale mým skutečným problémem jsou ostatní evropské finanční domy. Zdá se, že na náš vztah se skupinou Aretino a zejména na ten tým F1 pohlíží jako na nevhodné riziko. V posledních měsících nám podstatně zvýšily ceny půjček.“

„Od té doby, co došlo k výbuchu tryskáče Aretinů?“

„Ano. Někteří bankéři jsou toho názoru, že to bylo součástí koordinovaného útoku na skupinu. A kdyby padla skupina Aretino...“

„Byl by to konec i pro banku Borboli,“ poznamenal Jack.

Stella poklepala propiskou na svůj zápisník. „Váš vztah s pátým nejbohatším mužem Evropy by ale měl být vnímán jako pozitivum, ne jako negativum.“

„Přesně tak, ale hrabě si úzkostlivě střeží soukromí. V dnešní době zvýšené transparentnosti a mezinárodních standardů mé partnery ze severu tajnůstkářství a nedostatečná dokumentace zrovna moc netěší. Věřím, že analýza hodnotící rizika, kterou vypracuje uznávaná třetí strana, by je mohla z velké části uklidnit.“

„A tady vstupujeme na scénu my,“ řekl Jack.

Borboli přikývl.

„Vy si myslíte, že na skupinu někdo útočí?“ zeptala se Stella.

Bankéř svažtil čelo. „Nemyslím, nicméně poslední rok dva pro ně byly dost náročné. Ten strašný výbuch rodinného letadla je jen špičkou na vrcholu ledovce. Požáry v továrnách, střety s odbory, zrušené kontrakty, nepodložená nařčení z podvodu a korupce ze strany médií. A samotný tým F1 provází až neuvěřitelná smůla. Dva klíčoví kon-

struktéři přešli pod jinou vlajku. A minulý měsíc na jednoho mechanika spadl plně naložený kontejner a rozdrtil ho.“

Jak podával výčet katastrof, ramena mu zvolna klesala.

„A když se zřítilo jejich letadlo, přišli také o manažera týmu, bratra hraběte.“

„Kdo by chtěl skupinu rozložit tak násilným činem?“ zeptala se Stella. „Mohla by za tím stát nějaká konkurence?“

„Ne, ale někteří místní bankéři a úředníci si tím nejsou tak jistí. Evropské společnosti dokážou být velmi dravé, když zavětrí krev, a k útoku se navíc nikdy nepřihlásila žádná teroristická organizace. V tom letadle měl letět sám hrabě Carlo. Kdyby tam býval zahynul, mohlo to destabilizovat celou skupinu. A kdyby došlo k nejhoršímu, měli bychom ze všech věřitelů tu nejslabší pozici. Nikdy jsme rodinu Aretino nežádali u půjček o žádné speciální záruky, chápete?“

Jack nevzrušeně přikývl. „Takže co potřebujete od nás, Giorgio?“

„Hlavně a především potřebuji, abyste byli diskrétní. Nikdy dříve jsme nežádali o pomoc nikoho zvenku a toto navíc není úkol, který bych svěřil nějaké z velkých firem. Potřebuji strategické posouzení životaschopnosti skupiny Aretino a rizik, kterým čelí. Také potřebuji upřímné a nezávislé zhodnocení toho, jakým rizikům se vystavujeme my.“

„Diskrétnost je samozřejmá,“ podotkla Stella. „Ale doufám, že nenaznačujete, že máme provést takovou analýzu bez spolupráce s vedením skupiny Aretino či bez přístupu k jejich datům. Sám jste řekl, že hrabě je tajnůstkářský. Budeme potřebovat veškeré dostupné informace.“

Borboli se zatvářil poněkud rozpačitě. „Ano, samozřejmě, ale obávám se, že jich nebude tolik, kolik byste si přáli. Už jsem vám tu načrtl náš vztah s rodinou Aretino. Nikdy jsme po nich nevyžadovali tak detailní informace, jaké žádají ostatní banky. Ne od nich. Musím připustit, že náš největší klient nám poslední dobou tak trochu přerůstá přes hlavu.“

Borboli zmáčkl tlačítko interkomu a prohodil pár slov italsky. Během vteřiny se otevřely dveře pracovny a jeho tajemník přinesl tlustý fascikl dokumentů.

„Většina z toho je v italštině,“ řekl Borboli s pohledem upřeným na Stellu. „Myslel jsem, že to budu muset Jackovi celé přeložit, takže vy jste pro nás takový bonus.“

Stella se usmála, ale na desky hleděla poněkud přezíravě. V takové hrstce papírů nemůže být dost informací.

„Bylo by možné domluvit nám schůzku s hrabětem?“ zeptal se Jack. „Třeba při nějaké společenské akci? Pokud ovládá skupinu tak pevně, jak říkáte, bylo by pro nás užitečné vědět, s kým máme tu čest.“

„Souhlasím,“ přitakal Borboli. „Takový požadavek jsem očekával. Tento pátek mě pozvali do areálu týmu. Když mě doprovodíte jako mí hosté, budete se moci setkat s celou rodinou a zároveň získat přehled o tom, jak funguje formule jedna.“

„Tento pátek?“ zeptal se Jack a pulz se mu zrychloval. „Myslíte na Velké ceně Itálie?“

„Ano.“ potvrdil Borboli. „Okruh v Monze je severně od Milána.“

Jack se usmál. „Výborně!“ řekl jen, ale v duchu dodal: Tohle bude zatraceně dobré!

2

Taxík zabrzdil tak prudce, až to Stellou a Jackem nepříjemně trhlo. Cesta z banky byla plná krátkých, ale extrémně rychlých přejezdů mezi semaforey, ačkoli pocit rychlosti nebyl tak výrazný, protože se vždycky našel nějaký jiný Miláňan, který jel ještě bezhlavěji.

Naštěstí to netrvalo dlouho. Když vystoupili ve Via Ravizza, Stella vedla Jacka od taxíku směrem k vysoké železné bráně nad klenutým vchodem do čísla dvanáct. Prohodila pár zdvořilostních frází se správcem budovy, který nedůvěřivě sledoval všechny kolemjdoucí z okénka své malé recepce na chodbě. Prošli širokými dveřmi vpravo, vyběhli pár schodů nahoru a ocitli se ve spoře osvětlené hale, kde se podél staré železné klece výtahu stěží pro tři osoby plazilo široké kamenné schodiště.

Ve třetím patře se výtah s nepříjemným cuknutím zastavil. Stella vyšla první a namířila si to s klíči v ruce ke vstupním dveřím jednoho z bytů. Patřil jejím příbuzným, kteří byli právě na třítydenní dovolené. Jedinou stížností, kterou měl Jack ohledně ubytování, byla slabá klimatizace. Přenosný venilátor v obýváku zběsile hučel, ale efekt byl mizivý. Jakmile za sebou zavřeli dveře, Jack už si sundával kravatu a sako. Než došel do ložnice, měl už svlečenou i košili a právě si roze-pínal pásek.

Když se v bavlněných šortkách a tričku vrátil, Stella v kuchyni usrkovala vodu z lahve, zatímco v mikrovlnce se ohříval zbytek těstovin. Vzali si jídlo do obýváku a usadili se na dlouhém nízkém sofa u stolku s velkou skleněnou deskou. Ten fungoval jako provizorní

kancelář. Ležely na něm dva laptopy, zápisníky, propisky a různé vytištěné stránky a publikace. Stellina polovina byla pěkně srovnaná, Jackova už méně, ačkoli chaos v ní neměl. Stella položila fascikl od Borboliho doprostřed, ale neotevřela ho. Jídlo mělo přednost.

Mezi sousty prohodila: „Není tohle ta nejlepší práce, jakou jsme zatím dostali? Dík, že jsi to domluvil.“

„To byla hračka. Jen jsem Giorgiovi poslal svou novou vizitku. Nečekal jsem, že nám za pár měsíců zaplatí první třídu do Milána.“

„Nicméně ten úkol nebude snadný. Italské rodinné firmy jsou známé svou uzavřeností.“

„Nějak si poradíme. Koneckonců jsme přece Stack Partnership.“

Lehce pokývala hlavou na znamení nejistého souhlasu, pak odložila talíř a natáhla se po bankovních spisech od Borboliho. Jako první upoutalo její pozornost CD v průhledném obalu.

„Rodina Aretinů v tisku,“ přečetla ze štítku a vrhla po Jackovi spiklenecký pohled. „Tohle by mělo být zábavnější než prokousávat se stohem finančních zpráv.“

„Je jedno, čím začneme,“ řekl Jack. „Tak se pojďme podívat, jak ten hrabě dobrodruh vypadá.“

„Podle Giorgia je Carlo Aretino velmi konzervativní muž a jen nerad se vystavuje riziku,“ poznamenala Stella, když vkládala disk do počítače. „To Federico si vždy liboval v nástrahách bohatství. Léta přemlouval Carla, aby rodina investovala do automobilových závodů, ten s tím ale nesouhlasil, dokud si nemyslel, že by to pomohlo obchodu. Carlo je rozhodně mozkiem celé té mašinerie.“

„A Federico byl ten, co zemřel při té letecké havárii?“ zeptal se Jack. „Takže současný hrabě byl jeho mladší bratr?“

„Přesně. Carlo zdědil titul, protože Federicův jediný syn tam zahynul také.“

„Musí to být silná osobnost,“ podotkl Jack, „když dokázal ovládnout staršího bratra a získat kontrolu nad finančními zájmy celé rodiny.“

Stella zavrtěla hlavou. „Jedním z důvodů, proč je rodina Aretino tak dlouho úspěšná, je právě koncentrace moci. Rodinné podnikání a finance má na starosti vždy ten nejsilnější z generace.“

„Nejsilnější muž,“ poopravil ji Jack.

„No jasně,“ zatvářila se Stella. „Samozřejmě. Vypadá to, že ostatní muži z rodiny vykonávají tradiční povolání. Jdou do armády, stanou se mecenáši nebo knězi. Tak to fungovalo po staletí.“

Jack si všiml, že teď Stella probírá adresář plný novinových výstřižků. Bezdrátovou myší klikla na horní titulek. Ukázalo se, že šlo o článek z *Corriere della Sera*. „Továrna mocné rodiny paralyzována neshody s odbory,“ přečetla. „Tenhle článek je víc jak dva roky starý.“

Představa o pikantních člancích se ihned rozplynula. „Dej mi vědět, kdybys narazila na něco anglicky nebo něco zajímavého,“ řekl Jack. „Zatímco se tím budeš prokousávat, já se připojím na internet a začnu s profilem skupiny.“

Stella zvedla obočí. „Tím chceš říct, že si prohlédneš všechny stránky o formuli jedna?“

„No tak, někdo to stejně musí udělat. Kdyby to nebylo kvůli jeho obavám z týmu formule jedna, pravděpodobně by nám Borboli ani nevolal.“

„Máš moje pozhledání, jen se klidně probírej vším okolo automobilových závodů. Mně připadá ohromující, že někteří lidé klidně vloží dvě stě milionů ročně do několika vytuněných motokár, které pak nějaký přeplacený idiot klidně rozfláká o zeď.“

„Uvidíme, jak budeš mluvit po pátku,“ procedil jen sebejistě Jack, než zaměřil svou pozornost na obrazovku počítače.

Stella jen něco vyhybavě zabručela, očima prolétla první článek, udělala si z něj pár poznámek a vrhla se na další. Jen v první složce ji čekalo na šedesát článků z nejrůznějších evropských deníků, všechny obchodně zaměřené. Vypadalo to, jako by polovina vyznívala pozitivně a druhá polovina negativně. Jistě, byly tam zprávy o neshodách, vypovězených kontraktech a dalších obchodních bojích, nicméně se psalo i o úspěších skupiny Aretino.

„Samé obecné věci,“ řekla po chvíli. „Nic, co by naznačovalo koordinovaný útok. Vzhledem k množství jejich aktivit je vysoce pravděpodobné, že prakticky v jakoukoli dobu bude některé z odvětví zrovna v útlumu.“

Ve druhém adresáři našla menší počet článků o rodině samotné. První dokument, který otevřela, byla naskenovaná dvoustrana z notoricky známého italského bulvárního plátku. Barevné snímky méně

známých celebrit stačily, aby upoutaly Jackovu pozornost a aby se přisunul blíž ke Stellinu počítači.

„Prsa a zadky,“ prohodil. „Všechny prvotřídní. Která patří do rodiny?“

„Tahle,“ řekla Stella a ukázala na velmi štíhlou, rovnoměrně opálenou ženu, která se koupala nahoře bez a objímala aspoň dvakrát tak starého korpulentního muže. „Laura Aretino, dvacet tři, spatřena, jak dovádí s nechvalně proslulým majitelem nočních klubů a playboyem Ricardem Pontim. Je tam titulěk *Dědička a gangster*, ale je to z loňského léta.“

V dalších bulvárních článcích narazili i na momentky Lauřiných bratrů – jeden z nich byl kněz – a jejího bratrance Stefana, který také zahynul při výbuchu nad Nice. Z jednoho dokumentu se vyklubal úryvek z televizní talkshow. Drobná moderátorka zpovídala silně nalíčenou ženu se silikonovými nadry. Jack nebyl s to pochopit celou jejich konverzaci, ale vyrozuměl, že se baví o Aretinech.

„Proč tam dávají ty titulky?“ zeptal se Jack. „Jakým jazykem to mluví?“

Stella se usmála. „Mluví italsky, ale ne moc dobře. Nejsou to jen titulky, oni opravují její italštinu.“

„Kdo to je?“

„Je to novinářka jednoho z těch bulvárních plátků, kterými jsme se hrabali. Určitě je z Anglie, má ďábelský přízvuk. Koukej, teď naskočilo na obrazovku její jméno.“

„Victoria Cavendishová,“ přečetl Jack. „To mi zní rozhodně dost britsky.“

Stella už se vrhla na další soubor dokumentů. Ty pojednávaly především o starší generaci rodu Aretinů a pocházely z konzervativnějších zdrojů. Černobílé fotografie ilustrovaly články opěvující charitativní činnost hraběte Federica, který měl hodně zájmů v katolické cíkvi, i jeho bratra Carla, díky jehož štedrým darům nesou nejmeně dvě nemocniční křídla rodinné jméno.

„Bohatí, mocní a krásní,“ shrnul to Jack. „Patřit k Aretinům musí být příjemné.“

Poslední složka se jmenovala *Nice* a obsahovala články o výbuchu rodinného tryskáče. Dramatický příběh ohnivé exploze popisovaly desítky článků z celého světa.

Stella začala překládat z jednoho italského článku. „Francouzské úřady se domnívají, že bomba byla umístěna do zavazadlového prostoru v zadní části letadla, ještě než odstartovalo z Milána. Detonační zařízení bylo pravděpodobně dálkově odpáleno v momentě, kdy tryskáč přistával v Nice. Carlo Aretino, hlava celé společnosti, který se měl původně sám účastnit osudového letu, vyjádřil jednak rozhořčení celé rodiny a jednak požadavek, aby byly zodpovědné osoby přivedeny před soud. Soustrast rodině vyjádřili za celý národ jak premiér, tak prezident. V prohlášení Vatikánu hovořil papež Jan Pavel II. o oddané víře hraběte Federica i o jeho neúnavné práci pro nemocné, která vyplývala z jeho titulu rytíře svatého Jana.“

„Vzpomínám si, že jsem to tehdy v květnu viděl ve zprávách na CNN,“ řekl Jack. „Nespekulovalo se tam taky o nějakém videozáznamu celé exploze?“

Stella popojela myši níž. „Tady je pár videí.“

Najednou se na obrazovce jejího laptopu objevila přísně vyhlížející žena středního věku, která se během svého energického výstupu bojovně nakláněla směrem ke kameře. Jak zpráva pokračovala, obraz proltnul do snímku pořízeného v momentě, kdy ohnivé jazyky rozervaly luxusní tryskáč Aretinů na dvě části. Stella byla očividně šokována.

„Panebože,“ řekla, jak vtřebávala ten bizarní rozdíl mezi krásným pobřežím v pozadí a letadlem navždy zmrazeným ve chvíli zkázy a smrti. „To museli fotit z helikoptéry.“

„Že měl ten fotograf ale štěstí, takhle si to načasovat.“

„Byl místní,“ řekla Stella. „Podle reportérky tou dobou právě fotil letecké pohledy krajiny.“

Když reportáž skončila, Stella ji přehrála znovu a zastavila ji ve chvíli, kdy ukázali, jak bomba roztrhla letadlo vedví. Byl to překvapivě přesvědčivý obraz. Jackovi přeběhl mráz po zádech. „Bože, takhle skončit.“

„Máš ale pravdu. Ten fotograf měl neuvěřitelné štěstí.“ Stella naklonila hlavu na stranu a zkoumala obraz před sebou. „To musí být snímek z nějakého videa, nezdá se ti? Podívej tady na ty pixely, to musí být digitální.“

„To by se ale určitě dostalo ven. Takový záznam by touhle dobou byl po celém internetu.“

Stella se zamyslela. „To není tak jisté. Ale pokud z toho skutečně existuje videozáznam, je zajímavý už samotný fakt, že se nikdy nedostal na veřejnost. Zajímalo by mě proč.“

Než mohl Jack vyrukovat s nějakou teorií, Stella už otevřela jiný dokument, kde stejnou zprávu podávali dva mladší reportéři. Součástí byl ale i rozhovor s Victorií Cavendishovou z magazínu *Peek!*. Její ústa se sice na obrazovce pohybovala, ale slova nebylo slyšet, přehlášoval je totiž hlas jednoho z reportérů, který její svědectví parafrázoval.

Stella začala překládat. „Evidentně mluví o všech možných celebri-
tách, které mají blízko k Aretinům, a spekuluje o tom, kdo bude po-
zvaný na pohřeb.“

„Jak vkusné,“ poznamenal Jack se zvednutým obočím.

„Ale ale, tohle je zajímavé.“

„Co?“

„Teď mluví o finančním postavení rodiny, že prý si asi žádný velký pohřeb nebudou moct dovolit, a dává k dobru nějaký laciný vtíp o současných cenách nových Learjetů.“

„To je tedy nechutná ženská.“

„Ale je expert přes Aretiny, Jacku.“

Na vteřinu se zadíval Stelle přísně do očí. „Tím chceš naznačit, že by nám snad mohla být užitečná?“

Stella se rozvalila na pohovce. „Já jenom říkám, že jsem jediný italský mluvící člen týmu, takže dává smysl, abych zítra pracovala s Giorgiem v bance. A to znamená, že ty zatím zjistíš co nejvíc o rodině a týmu formule jedna.“

„Tak to prostě tentokrát dopadlo, s tím se nedá nic dělat.“

„To je sice pravda,“ odvětila Stella, „ale pokud já mám být zavřená celý den ve vydýchané kanceláři, bude jedineč fěr, když ty se dáš dohromady s Victorií Cavendishovou.“

3

„Haló, Jacku, tady!“

Jack se otočil, aby se podíval, odkud ten hlas zazněl, ale řady stolků postavených na chodníku před barem El Beverin už byly zaplněné a on nikoho nepoznával. A jeho tam stejně nikdo nemohl znát. Elegantně oblečení obchodníci vysedávali u stolků pokrytých zelenými ubrusy a stíněných velkými čtvercovými slunečníky. Číšníci v naškrobených košilích mezi nimi zkušeně běhali pro objednávky.

„Jacku Rogersi!“

Teď už zněl ženský hlas zřetelněji a několik lidí se za ním otočilo. Také se podíval tím směrem, až do vzdáleného rohu venkovních prostor restaurace, odkud na něj mávala nějaká žena. To přece nemůže být Victoria Cavendishová, pomyslel si. Vypadala docela jinak. Měla tmavou barvu vlasů místo blond a vypadala o několik let mladší než žena, kterou viděl v televizi. Ale když se zvedla ze židle, aby ho přivítala, zaznamenal její postavu ve tvaru přesýpacích hodin a ta už mu byla povědomá.

Uvítala ho jako starého přítele. „Máte se, Jacku?“ zeptala se typickým východolondýnským přízvukem. „Já jsem Vicky Cavendishová, vaše rande naslepo.“

Usmál se a napřáhl ruku na pozdrav. Potřásla si s ním, ale pak si ho přitáhla blíž, aby ho mohla políbit na tvář.

„Tady jsi v Itálii, zlato. Tady se dost pusinkují. Posad' se a udělej si pohodlí.“

Jack si sedl naproti ní. „Jak jste mě poznala?“

Věnovala mu dokonale tvarovaný, zářivě bílý úsměv. „Jste tady jediný chlap, co nevypadá jako teplouš. Koukněte na ně, v těch jejich růžových košilích a značkových kravatách. Milán je snad jediné město na světě, kde o sebe víc dbají chlapi než ženy.“ Hlasitě se zasmála, čímž si vysloužila několik nevraživých pohledů od okolních stolů. Pokračovala trochu tišším hlasem. „Dělám si srandu, něco jsem si o vás dopředu našla. Jste investiční bankéř, ne? V New Yorku jste chvíli randil s módní návrhářkou. Našla jsem pár vašich společných obrázků z módních přehlídek. Slušelo vám to, jste takový fotogenický pár. Ještě jste spolu?“

Jack se cítil nejistě. „Ne, já pořád žiji v New Yorku, ale ona už v Londýně.“

„Takže jste single?“

Podíval se jinam. „Ano.“

„Zajímavé.“

Vicky si olízla rty a Jack si na okamžik připadal jako zvíře v kleci, než ho zachránil příchod číšníka. Aniž by se podívala na jídelní lístek, objednala si Vicky bez špetky studu anglicky „to co vždycky“, což číšníka vůbec nepřekvapilo. Jack si objednal porci čehokoli, co doporučí šéfkuchař. Na stůl jim přinesli ošatku s chlebem, sklenice a příbory a zanedlouho také víno a perlivou vodu.

Jack pozvedl svou sklenici s vínem. „Na zdraví. A díky, že jste si na mě udělala tak narychlo čas.“

Vicky jen mávla rukou. „Já tady obědvám skoro denně. A když mě pěkný chlap chce pozvat na oplátku za trochu drbů, budu vždycky pro.“

„Jak dlouho už tady žijete?“

„No, už to bude pět let. Jeden by řekl, že už budu tou jejich ztracenou řečí mluvit lépe, co?“ Znovu se nahlas rozesmála, až jí nadskažovala prsa.

„A jak to vlastně děláte?“ zeptal se se zájmem. „Jak můžete psát pro italský časopis, když nemluvíte jejich jazykem?“

„Textu i hovoru rozumím naprosto skvěle, jen nedám dohromady ten děsný přízvuk. A taky mám velkou potíž s časováním sloves. Na jazyky moc nejsem. Ale některý kolega mi vždycky udělá korektury.“

Trochu smutně se usmála, ale Jackovi její odpověď úplně nestačila. „Ale jak se proboha stane, že Londýňanka jako vy skončí ze všech koutů světa právě v Miláně?“

Vicky se uchechtla. „To jako já? Jak to myslíte?“ Pohrávala si s kouskem chleba, evidentně na vážkách, jestli má riskovat a sníst ho. „Vlastně to není taková záhada. Časopis *Peek!* patří stejné společnosti, pro kterou jsem pracovala v Londýně.“

Její vyprávění přerušil číšník, který až podezřele rychle přinesl jídlo. Jackovi naservíroval připálené kuřecí prsíčko. Vicky dostala grilovanou rybu, ale příliš nadšeně se na ni netvářila. „Hlídám si váhu,“ konstatovala rozmrzele. „Tenhle víkend budu dělat živé vstupy z Grand Prix.“

„Vážně? Já tam v pátek budu také.“

„Tak to jste šťastlivec. Je to jedno z největších lákadel celebrit v celé sezoně.“

„Tak proto jste v Miláně? Protože se tu slézají celebrity?“

Stáhla zářivě rudé rty do potutelného úsměvu. „Italové hltají drby o svých celebritách, takže je to tu pro mě výhodné. Pravda ale je, že jsem si to doma v Londýně tak trochu pokazila.“

„Vážně? A já myslel, že v dnešní době už žádný britský novinář nemůže zajít příliš daleko.“

„Nějaké hranice přece jen zůstaly,“ řekla a v očích jí zajiskřilo. „Například když žena mého šéfa zjistila, že tohle mi zaplatil on.“ Nožem si ukázala na prsa. „Vypadalo to, že ji štvaly mnohem víc moje prsa než to, že jsem s jejím mužem léta spala. Každopádně byl čas vypadnout na chvíli z města a Milán mi připadal jako logická volba, stejně jsem sem každý rok jezdila na módní přehlídky.“

Usrkla si trochu vody ze sklenice, na jejímž okraji zůstal otisk rtěnky. Pak se na něj tázavě podívala. „Ale vy jste se chtěl bavit o Aretinech, ne? Proč vás zajímají? To se vám tak líbí ta vyzáblá kočička Laura? Té bych se na vašem místě zdaleka vyhnula.“

„Kdepak,“ usmál se Jack, „můj zájem je čistě profesionální. Nic, co by vám připadalo aspoň vzdáleně zajímavé. Jen se toho o nich moc neví a já potřebuji získat přehled o jejich klíčových hráčích, to je všechno.“

„Chcete jim něco prodat,“ prohlásila Vicky se spiklenecky přimhouřenýma očima.

„To by klidně mohl být důvod,“ odpověděl. „Pravda ale je, že jsem líný. Hledal jsem nejsnadnější a nejrychlejší cestu, jak o nich získat informace, a někdo mi řekl, že Vicky Cavendishová je přes ně na slovo vzatý expert.“

Pokývala hlavou. „Já samozřejmě dělám všechny celebrity, ale moje specializace jsou aristokraté a politici. Jejich pády z výsluní jsou většinou nejpikantnější.“

„Aretiny snad něco podobného potkalo?“

Vicky si namočila kousek ryby na vidličce v Jackově omáčce. „Zažili si vzestupy i pády, ale vezmeme to raději od začátku, ne? Připravte si blok, já vám zatím doleji víno.“

O tři kilometry dál se Stella bavila o poznání méně než její partner. Seděla u dřevěného stolu obloženého úhlednými hromádkami dokumentů ve sterilní, klimatizované kanceláři. Zbytky jejího oběda, jednoduché sendviče a minerálka, ležely na vedlejším stolku. Zdálo se jí, že z počítače připojeného k bankovnímu serveru teplo nesnesitelně sálá, ale tabulka otevřená na obrazovce jejího laptopu byla až znepokojivě neúplná.

Když se otevřely dveře, zvedla oči od dokumentu, který právě četla. Giorgio Borboli už před vstupem do místnosti nasadil omluvný výraz, jako by očekával, že Stella nebude spokojená. „Nějaký pokrok?“

S povzdechem odložila rozečtený dokument na hromádku věnovanou divizi bílého zboží skupiny Aretino a vstala ze židle. „Bohužel ne, Giorgio,“ řekla a protáhla si ruce, když přecházela od stolu k oknu, aby se podívala na dopravní změť dole na ulici. „To, co máme, jsou jen útržky dat. Kdybych byla expert na soudní účetnictví, tak bych možná, podotýkám možná, dokázala sestavit účetní uzávěrku některých jejich divizí. Ale to já nejsem. Potřebujeme prostě víc než jen čísla.“

Vrátila se zpátky ke stolu a ukázala na otevřenou tabulku na ploše laptopu. „Tohle je seznam dat, která nám chybí.“ Pomalu táhla myš dolů, aby její klient viděl dlouhý přehled nevyplněných položek. „Tyto informace potřebujeme shromáždit o všech divizích skupiny včetně týmu formule jedna.“

Borboli se sklonil k seznamu chybějících položek. „Myslím, že něco z toho budeme mít v centrále,“ řekl nejistě. „Ale všechno ne.“

„Ovšem pokud se nedostaneme k většině z toho, nejsem si jistá, zda vám dokážeme pomoci,“ podotkla Stella. „Pokud od nás chcete posouzení skupiny Aretino, budeme rozhodně potřebovat mnohem víc informací.“

Bankéř mávl rukou. „Tohle je jen váš první den. Jsem si jistý, že většiny toho, co potřebujete, se dopátráme. Jen to bude asi chvílku trvat, to je celé.“

„Všechno by se výrazně urychlilo, kdybychom se na ty informace Aretinů jednoduše zeptali,“ navrhl.

Borboli jen potřásl hlavou a tajemně se usmál. „Jedno po druhém, jedno po druhém.“

Jack si dopsal poznámky, odložil propisku a napil se vína. „Takže žádní tradiční nepřátelé? Žádné dlouhodobé spory mezi aristokratickými rodinami?“

„Nic, o čem bych věděla. Jestli někdo jde po hraběti, motiv bych hledala spíš v podnikání nebo v politice.“

Prolistoval své poznámky. „Tohle bude užitečné, až se s nimi v pátek sejdu.“

„Oni vás pozvali na Grand Prix? To jste mi nějak zapomněl říct.“

„Jsme hosty jednoho ze sponzorů jejich týmu.“

„Jsme?“ zopakovala Vicky a naklonila se blíž.

„Ano, já a moje společnice Stella Sartori.“

„Tak společnice. Nebo možná víc než jenom společnice?“

Jack se tvářil neutrálně.

„Promiňte,“ omluvila se Vicky. „Nechtěla jsem vyzvídát, ale někdy si prostě nedokážu pomoci. Když mícháte práci s potěšením, je to vždycky na hraně.“

„To mi povídejte.“

„Poslyšte,“ dodala a znovu se pohodlně usadila, „jestli si na tomhle malém průzkumu chcete vážně dát záležet, řekla bych, že pro vás mám skvělý návrh.“

Stella se pustila do dalšího dokumentu z hromady, která čekala na přečtení. Ačkoli si většinou libovala v detailech, její nadšení pro tuhle změň italského účetnictví a bankovních záznamů se vytrácelo. Druhý

dech, který chytila při pauze na espresso, moc dlouho nevydržel. Vzpomněla si na Jacka, který si touhle dobou asi na něčem pochutnával v nějaké gurmánské restauraci v historickém centru města, zatímco ona tu byla zalezlá v neosobní kancelářské budově.

Když jí zazvonil telefon a uviděla na displeji jméno volajícího, přeběhl jí po tváři teskný úsměv. A je to tu, pan šťastlivec se ozval, aby si do mě mohl rýpnout. Rozevřela mobil, vstala od stolu a poodešla k oknu. Na ulici došlo k menší dopravní nehodě, která způsobila velmi hlasitou hádku. Bylo to jako sledovat v televizi reality show s vypnutým zvukem.

„Zdravím tě, Jacku,“ začala. „Doufám, že máš lepší den než já. Nemůžu se dočkat, až odsud vypadnu. Jak to šlo s Vicky Cavendishovou? Narazili jste na něco zajímavého?“

Odpovědí jí byla jen výmluvná pauza.

„Jacku, děje se něco?“

„Nic, jen dávám pozor, abych někde nezabloudil.“ Zněl udýchaně. „Právě běžím zpátky do bytu zabalit si pár věcí a vyrážím na letiště. Doufám, že stihnu letadlo v 15:20.“

„Na letiště?“ opakovala nevěřícně. „Na jaké letiště? A kam letíš?“

„Na letiště Linate, letím do Nice přes Paříž,“ odpověděl Jack.

Bože, pomyslela si. Tak tady to máš, holka.

4

„Oříšky?“

Než Jack stačil odpovědět, letuška položila malý balíček vedle plechovky piva na jeho stolku a pokračovala dál. Procházel si poznámky a přitom pomalu usrkával chladivý nápoj. Vzpomínky na některé Vickyiny výrazy mu znovu vyvolávaly úsměv na tváři. „Zmrd, čurák, děvka.“ Když se jí zeptal, ujistila ho, že bezpečně ovládá i italské ekvivalenty.

Nejdříve se bavili o současné hlavě rodiny, hraběti Carlu Masimilliovi, který však podle Vicky preferuje, když ho lidé oslovují Charlesi.

„Všichni mluví anglicky i doma,“ vysvětlila. „Vzal si nějakou rakouskou vévodkyni, která nemluví italsky, jen anglicky, ale já bych řekla, že je v tom taky určitý druh snobismu. Odlišují se tak od běžného póvlu.“

U hraběte si Jack poznamenal: *58 let, bohatý, chytrý, vlivný, úspěšný podnikatel, politické kontakty (Liga severu), diskrétní (podezření na nevěry, ale bez důkazů), dvakrát ženatý, nábožensky založený, nudný (než koupil tým formule jedna). Staromódní nehezná žena, co se drží spíš doma. Rodinné vily v Benátkách, Miře a Miláně plus další nemovitosti v Londýně a v Paříži a také letní sídlo u Lago di Garda. Od bratrovy smrti jeden z pěti nejbohatších mužů Evropy.*

„Vážný chlapík, většinou,“ dodala Vicky. „Chodil na ty nejlepší univerzity a byl to vždycky on, kdo měl převzít podnik. Jeho bratr byl za mlada pěkný povaleč, aspoň podle toho, co jsem slyšela.“

Jack otočil na stránku nadepsanou hrabě Federico: *61 let, krasavec, společenský, sukničkář, gambler, vymetač večírků (charitativních), velmi aktivní a vlivný v církvi, ale rozvedl se s první ženou (bezdětné manželství), aby se mohl oženit s bývalou hlasatelkou televizních zpráv – o dost mladší než on sám (matka Stefana).*

U Stefana měl napsáno: *24 let, superplayboy, zmrď, začínající automobilový závodník, přítel celebrit, randil s modelkami a zpěvačkami, zatčen, když opilý řídil svoje lamborghini, byl ale propuštěn.*

„Stefano mi chybí,“ posteskla si Vicky. „Vždycky píchal nějakou novou hvězdičku a v plavkách vypadal jako Brad Pitt. Jeho bratrance nejsou pro bulvár ani zdaleka takový materiál.“

Nejstarší syn hraběte Carla se jmenoval Giacomo, ale podle Vicky slyšel spíš na Jimmyho. U něj si Jack napsal: *35 let, syn první ženy hraběte (zemřela před lety na rakovinu), pohledný, anglické vzdělání (London School of Economics), začínal jako burzovní makléř (Schroders?), ale pak se nechal vysvětit na kněze (před sedmi lety), v současnosti pracuje v Římě, moc se neukazuje.*

„Musel pracovat v Londýně ve stejnou dobu jako já,“ poznamenal Jack.

„Ale moc úspěšný asi nebyl, řekla bych. To jeho mladší bratr je ten pravý obchodník. Tatka si vybral za nástupce jeho, zatímco Jimmymu spakovali kufry do semináře.“

Jimmyho mladší bratr se jmenoval Alessandro, nebo Alex, a byl to nejstarší syn rakouské vévodkyně. K němu si Jack poznamenal: *33 let, sportovec, nesnesitelný, za mlada trochu slečinka, ale na vysoké (Harvard) z toho vyrostl, obchodně zaměřený, ale pravidelně se účastní VIP večírků a dovolenou tráví jen v těch nejluxusnějších letoviscích, spojení s jednou španělskou herečkou, ale pravidelně vidán i s jinými ženami.*

Na nejmladší ze sourozenců Lauru si Jack už nějaký názor udělal a jeho poznámky ho v něm jen utvrzovaly: *29 let, vykašlala se na školu, miluje večírky a kluby, dva pobyty v odvykací léčebně, je na starší muže.*

„Nebyla spojovaná s nějakým pochybným chlápkem?“ zeptal se Jack. „Myslím, že to byl majitel nočních klubů nebo tak něco.“

Vicky si jen odfrkla. „Se kterým? Pravda je taková, že Laura dá každému starému dědovi, co má přístup ke kvalitnímu matroši.“ Po klepala si prstem na nos a mrkla na něj. „Loni v létě se objevily sexy

snímky, na kterých je s Ricardem Pontim, který je údajně napojený na mafii. Ale kdo sakra v téhle zemi není, že jo? Od té doby nebyla skoro vidět. Možná budete mít to štěstí v pátek. Kdyby jo, dáte mi vědět, ne?“

Když vyčerpali téma jednotlivých členů rodiny, Jack ji pobídl, ať pokračuje obchodními nebo finančními klepy.

„Na to nejsem žádný odborník,“ připomněla Vicky. „Vím, že to teď pár let neměli lehké, jako ostatně každý. A moji kolegové ze sportovní redakce tvrdí, že jejich tým formule jedna spolyká tolik peněz jako ruská děvka. Říká se, že hrabě musel prodat pár rodinných pokladů. Vinice, domy, umění, veterány, prostě věci, které rodina vlastní už po staletí. Evidentně mu teče do bot.“

Jack si to vše poznamenal. „Nějací zjevní nepřátelé?“

„Ne, jen asi stovka obchodních a politických konkurentů, vlastníci sousedících pozemků, muži, kterým nasadili parohy, plus všichni anarchisté, komunisté, antiroajalisté a nejrůznější další magoři, které tahle země chrlí. No a pak ještě ten cvok, co jim vyhodil do povětří to letadlo.“

A Vickyin skvělý návrh se týkal právě bombového útoku na rodinný tryskáč. „Viděla jsem na videu, jak to bouchlo,“ řekla najednou tiše. „Myslím jako celý záznam.“

„Stelle se zdálo, že ten obraz v televizi byl vyříznutý z nějakého videozáznamu.“

„Chytrá holka. Snažili jsme se ten záznam koupit, stejně jako půlka novinového i televizního světa, ale ten fotograf už ho prodal.“

„Ten fotograf z Nice?“

„Přesně tak. Jmenuje se Marcel Ganet.“

„A komu ho prodal?“

„To právě neřekl. Součástí obchodu byla i absolutní diskrétnost. Je to jen provinční fotograf, co dělá svatby a občas pohlednice.“

„Ale vy jste byla vytrvalá.“

Vicky nasadila spokojený úsměv. „Vyčmuchala jsem pilota helikoptéry, ze které to točil. Stačilo mu dát pár euro a vybředl celou pravdu. Když jsem pak Ganeta zmáčkla, připustil, že to natočil na kameru, ale tvrdil, že všechny kopie prodal příteli Aretinů, který nechtěl, aby se to dostalo do tisku.“

„A vy jste mu věřila?“

„No, ten videozáznam nikdy nevyplaval, takže něco pravdy na tom bude. Ale ani za nic jsem nevěřila tomu, že takový chlápek by si nenechal kopii klipu, co z něj udělal boháče.“

„Takže jste ho zlomila.“

„Jasně. Stálo mě to dost panáků a pár babek. Taky jsem mu musela slíbit, že to nikomu nepovím. Tou dobou jsem to jen chtěla vidět, i když jsem o tom nesměla psát.“

„A stálo to za to?“

„To bych řekla, že stálo. Bylo to úžasné, určitým děsivým způsobem.“

„A myslíte, že by mi to přehrál taky?“

„To nemám páru, ale je to už dlouhá doba a vy to nechcete publikovat, takže za nějakou rozumnou částku by si mohl dát říct.“

„Mockrát vám děkuji, Vicky, určitě mu zavolám.“

„Tehdy v květnu ho uháněl celý svět, takže s telefonem se nikam nedostanete, je zvyklý se bránit. Řekla bych, že nejlepší by byl osobní přístup.“

Jack zaváhal.

„Od té doby mi to vrtá hlavou,“ pokračovala zamyšleně Vicky. „Možná že ten, co to koupil, byl vážně rodinný přítel, slušný chlap, který chtěl jenom chránit soukromí přátel. Na druhou stranu, nejvíc mohl zveřejněním toho záznamu ztratit ten hajzl, co stál za tím výbuchem, nemyslíte? V případě, že by tam bylo něco vidět?“

V tu chvíli bylo Jackovi jasné, že tam musí zajet. Když začalo letadlo klesat k pařížskému letišti, kde přestupoval na let do Nice, zavřel zápisník, opřel si hlavu o plastový rám okénka a podíval se ven. Eiffelovka se v dáli arogantně drala k nebesům a jeho mysl najednou zaplavila živá vzpomínka na chladné a slunečné odpoledne na nábřeží Seiny. Procházel se Stellou ve stínu Notre Dame. Měli za sebou luxusní oběd a povídali si o plánech na společnou firmu. Ona se těšila a byla plná nadšení, on byl nejšťastnější v celém svém životě. Budoucnost se zdála být jistá a perfektní.

Jo, jasně, pomyslel si našťavaně a odvrátil hlavu od okénka. Takové vzpomínky pro něj byly stále bolestné, ačkoli od jeho prvního a posledního romantického večera se Stellou uběhlo už sedm měsíců. Sna-

žil se ten den vytěsnit z paměti. Ještě na něj nedokázal myslet, aniž by propadl pocitu hořkosti a ponížení. A Vicky Cavendishová, která se instinktivně začala pít po trhlíně v jeho sebevědomí, mu moc nepomohla.

„Tipla bych si, že nejste tak úplně nadšený z toho, že jste single,“ začala znenadání nad šálkem kávy. „Mám pravdu? Nemá to něco společného s tou vaší obchodní partnerkou? Jak že se to jmenuje?“

„Stella,“ odpověděl Jack a snažil se zachovat lhostejný výraz.

Ona ale vycítila pravdu. „Vždycky když na ni přijde řeč, zneklidníte.“

„Vůbec ne.“

„Klid,“ řekla a letmo se dotkla jeho ruky. „Měl byste si se mnou promluvit. Já se ve vztazích vyznám. Mohla bych vám pomoci.“

„Já nepotřebuju pomoc. A můj milostný život není...“

„Moje věc?“

„Příliš zajímavý.“

„Ani bych neřekla. Víím jistě, že ještě před rokem jste randil s tou americkou návrhářkou a pracoval na Wall Street. Pár týdnů nato jste se té ženské zbavil a rozjel firmu s novou kočičkou. Kdy jste se prvně potkali?“

„To už bude rok,“ odpověděl neochotně.

„A to kvůli ní jste se rozešel s tamtou?“

„Ne. No, ne tak úplně.“

„Ne tak úplně,“ zopakovala se zaujetím. „Tak jak dlouho bylo mezi tím posledním vztahem a Stellou?“

„Kdo říká, že se Stellou něco bylo?“ opáčil ledově Jack.

„Já to říkám. Hádala bych, že jste se s ní vyspal a pak se rozhodl začít s ní podnikat. Ale potom se něco pokazilo, ne? Něco na osobní rovině? A teď toho všeho litujete.“

„To není pravda,“ bránil se. Začínaly mu hořet tváře. „Jsme dobrý tým. Naši firmu miluji. Někam to spolu dotáhneme.“

„Ale teď je to pořád samá práce a žádná zábava, co? To není přesně to, co jste si představoval.“

Nic neříkal, ale cítil, jak se mu stahují ústa. Vicky ho měla přečteného. „Co se stalo?“ zeptala se a pozorně ho sledovala. „Čím jste to pokazil? Příliš jste tlačil na pilu, že jo? Typický chlap. Máte v hlavě

svoji představu perfektního společného života, a ani vás nenapadne se zamyslet nad tím, jestli ona chce totéž.“

Věnoval jí ledový úsměv a doufal, že tím skončila. Ona ale cítila krev. „Bože, Jacku, tak co se stalo?“

To mu stačilo. Všiml si číšníka u blízkého stolku, chytil ho pohledem a zavolal na něj. „Účet prosím!“ Pak pozvedl sklenici se zbytkem vína a ukončil to. „Děkuji, Vicky, bylo to fajn.“

5

Po zástupech davů, kterými se prodíral v úzkých uličkách historického centra Nice, se Jackovi zdála Rue Cassini neobvykle široká a podivně tichá. Turisté si po soumraku tak daleko netroufali. Jack byl zklamaný. Doufal, že během letní sezony bude mít ateliér Marcela Ganeta otevřeno dlouho do noci, ale v téhle ulici plné bytovek, kde bylo jen pár obchodů pro místní, bylo nejpozději v devět večer už všude zavřeno.

Potemnělá ulice se svažovala směrem k přístavu, kde se v dálce pohupovaly řady stěžňů. Dole pod kopcem si Jack všiml na pravé straně ulice vybledlého, ale povědomého loga Kodak. Ve výkladní skříni Ganetova obchodu visely ukázky jeho práce. Fotky ze dvou svateb, tři rodinné portréty a jedny křtiny. Samotný vchod byl chráněn bezpečnostní kovovou roletou.

Jack poodstoupil trochu dál, aby si lépe prohlédl budovu, ve které se obchod nacházel. Měla několik pater, okna bytů byla schovaná za omšelými dřevěnými okenicemi. Vchod do domu se nacházel napravo od obchodu. Na stěně vedle dveří byl starý mosazný panel se zvonky. Na jednom z nich našel Ganetovo jméno a zazvonil. Když se nikdo neozval, zkusil to znovu. Pořád nic.

Vzhledem k tomu, že mu hlady už kručelo v břiše a nemohl se dočkat vychlazeného piva, rozhodl se vrátit následující ráno. Jak se otáčel zpátky do ulice, málem zakopl o přední kolečko kočárku, se kterým do dveří vjížděl nějaký kluk.

„Promiň, chlapče, nevíšim jsem si tě,“ omluvil se Jack a opřel se o stěnu, aby nespádl.

Chlapec zamumlal nějakou omluvu francouzsky a uhnul s kočárkem, ve kterém spalo malé batole. Jejich matka se škrábala do kopce směrem od přístavu pár metrů za nimi. Jednou rukou si přidržovala na boku dítě, ve druhé nesla několik těžkých nákupních tašek. I přes slabé světlo z pouličních lamp šlo snadno rozeznat ztrhané rysy její tváře.

Jack ustoupil, aby se dostala ke dveřím. Položila tašky na zem a sáhla do kapsy pro klíče.

„*Ici c'est la maison de Marcel Ganet?*“ zkusil se zeptat Jack.

Podívala se něj, jako by si ho před tím vůbec nevšimla. „*Oui. Je suis sa femme.*“

S nadějí v hlase pokračoval. „*Parlez-vous anglais?*“

„*Non,*“ odpověděla a obrátila svou pozornost zpět k zámku na dveřích. Zatímco odemykala, něco řekla a Jack zachytil slovo Aretino.

Než mohl nějak zareagovat, promluvil ten chlapec. „Ptá se vás, jestli jste tu kvůli tomu výbuchu letadla Aretinů.“

Jack se k němu otočil. „Ty mluvíš anglicky?“

„Jo, snažím se.“ Měl výrazný americký přízvuk.

„Jak se jmenuješ?“

„Louis.“

„Já jsem Jack. Řekni prosím své mamince, že odpověď je ano, přijel jsem, abych si s tvým tátou promluvil o tom videu.“

„Není žádné video, jen ta fotka,“ řekl Louis.

„Vím, že to není pravda. A mám takové tušení, že ty taky.“

Louis se na něj dlouze zadíval. Pak o něčem chvíli mluvil s matkou. „Chce, abyste s námi šel nahoru.“

„Díky.“ Jack se rychle sehnul pro nákupní tašky Madame Ganetové, než si to rozmyslí.

„Kolik ti je?“ zeptal se Louise, když šli nahoru po dřevěných schodech.

„Čtrnáct.“

„Jak to, že mluvíš tak dobře anglicky?“

„Hodně koukám na filmy a chatuju na netu. V létě tu půlka lidí nemluví jinak než anglicky.“

„Tvoje máma ale ne.“

„Ne. No, trochu jo, ale teď není zrovna nadšená z Američanů, takže je to spíš na protest.“